

Marijikin ogravec

Izhaja vsak mesec 8.

Vrejšje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovc
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ogravec. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Vnebovzetje

Bole proti konci vročega poletja, kda na njivaj i sadovnjakaj zori sad, obslužavle Cerkev najzvišenejši svetek žetve. Najdragocenejši sad, ki je zrasedo na njivi božega kralstva, je bio na te svetek zdignjeni gori v nebesko žitnico. To je Marija, najlepša roža zemle, najboui sad te skuzne doline. Bog jo je na te den odtrgao z zemle i jo vzeo v sveta nebesa.

Svetek Vnebovzetja je navekši Marijin svetek. Te den obhajamo:

1.) Marijino smrt. Zato se je te svetek prle zvao »dormitio« — spanje blažene Device Marije. Kak Cerkev rada sveti smrtne dneve drugih svetnikov, tak se tudi spomina Marijinoga smrtnoga dneva. Smrtne dneve svetnikov pa Cerkev imenuje rojstni den, ar se s smrtjov svetniki rodijo za nebesa. — 2.)

Cerkev pa ne obslužavle samo Marijino smrt, nego predvsem njeno Vnebovzetje. Latinska reč »assumptio«, — pa tudi slovenska »vnebovzetje« nas potrjuje v veri, da je bila Marija s svojim deviškimi telom zdignjena v nebo. To je šče ne verska istina; nego neprimerno se nam vidi, da bi razpadnola v prah »sveta i živa škrinja boža«, da bi sprhnelo ono» blaženo telo, ki je nosilo Sina večnoga Oče i one blagoslovljene prsi, ki so dojile Kristuša Gospoda« (Luka 11, 27. — 3.) Obslužavljemo te den tudi Marijino povišanje v nebi: njeno koronüvanje za kralico vseh svecov.

V sv. pismi nemamo nikaj zapisanoga o Marijinoj smrti i vnebovzetji. Poroča pa o tom viüstno izročilo. Cerkveni vučiteo sv. Ivan Damašcan piše: Izročilo pravi, da so se ob časi Marijine smrti zbrali v Jeruzalemi vsi apoštolje, ki so oznanjali vero poganom, samo Tomaža ne bilo. Med nebeskim spevanjom so odnesli angeli düšo svete Device v srečno blaženost. Njeno sveto telo so pa apoštolje pokopali v Getzemanskem ogradi. Tu se je čülo tri dni spevanje nebeskih dühov. Za tri dni, gda so sv. Tomaži, ki je prišeo, odprli grob, pa je neso našli. Vidili so pa v grobi prte i prijeten düh cvetočih rož se je širo in njega. Apoštolje so spoznali iz toga, da je tudi Marijino telo bilo vzeto v nebo.

Te svetek je najstarejši Marijin svetek. Na vzhodi se je razširio po l. 431., kda je na cerkvenom zbori v Efezi bilo povedano, da je Marija zaistino Mati boža. Iz Rima se poroča v 7. st., da se je vnovič med 14. i 15. avgustom vršila procesija k cerkvi Marije snežne. Tam je papa darüvao sv. mešo. — Že od davnih časov se na te den blagoslavjajo rože. To je zato, ka se Marija primerja te den v molitvah z rožami i ar so po legendi najšli Marijin grob napunjen z rožami.

S pozivom k radosti i veselji se te den začne sv. meša: Veselimo se vsi v Gospodi, kda obhajamo slovesni svetek v čest blažene Device Marije; angeli se veselijo njenoga vnebovzetja i hvalijo Sina božega.« V berili nam Marija pravi, da jo je Stvarnik sam odebrao: »Tak sam se nastanola na Sioni, v svetom mesti sam najšla počinek i Jeruzalem se nahaja v mojoj oblasti. Kak cedra na Libanoni sam visoko zrasla i kak cipresa na Sionskoj gori... — V evageliji nam pa zvenijo reči: »Marija si je izvolila najbouiš deo, ki njoj nikdar ne bo odvzeti.« Zaistino! Ponizno je služila Bogi, zato jo je Vsemogočni zdigno v nebo,

kde sedi na kraljevskom troni. Zato se radüjejo nebeski angeli i hvalijo Gospoda. Zavolo Marijinoga povišanja se pa tüdi mi veselimo! Nad vse svetnike je zdignjena, zato pa njena priprošnja največ premore pri Bogi. V prošnjah se zato obračajmo na Marijo, da bo ona prosila pri Bogi za nas. Ona nam bo izprosila najbouši deo, ki nam ga nišče ne bo vzeo!

Nova sveta meša

Prišlo je vroče poletje. Dosta dela je za vse kmečke lüdi. Po trüdnih delavnih dnevaj pa pridejo nedele, kda si človek nikelko odpočije od vnogoga dela i poživi düšo. Nedele so kak prijetne zelenice v püščavi. Majo pa šče nekaj posebnoga na sebi. So to naimre svetešnji dnevi, zavolo šterih se radüje vsako verno srce: to so dnevi novih svetih meš.

Nova sveta meša! Obhaja se navadno v vročem letnom časi. Pripekajoče sunce bi lahko imenüvali znamenje goreče lübezni božega Srca do nas, ki nam je palik podarilo na den nove meše ednoga delilca svetih skrivnosti. Jasnost nedelskoga novomešnoga jütra pa nas lejko spominja na mirnost i lepoto novomešnikove düše.

Velki dogodek je za nas katoličane nova sv. meša. Že cele dneve pred novov mešov se spitavlejo lüdje med seov: »Ali boš šo ali šla k novoj meši?« Pride nedela. Iz domače i sosidnih far, bližanjih i delešnjih vesnic se paščijo lüdje v cerkev, ki se je včakala veseloga dneva nove meše. Ne zadržüje vernoga lüdstva vroče sunce, ne prašna pot. Pravijo, ka je k novoj meši vredno iti, četüdi se novi podplatje raztrgajo. Oddaleč se čüje strelanje, pritrkavanje zvonov. Slavoloki kažejo pot do cerkvi. Med spevanjom i molitvijov pride novomešnik, obdan od dühovnih sobratov i sorodnikov, v boži hram, kde stopi srečen k oltari božemi, k Bogi, ki je veselje njegovoga življenja i veseli zaspevle angelsko pesem »Dika Bogi na višini«. Pobožen narod spevle, da se cerkev trosi. Nebeski angelci pa nosijo goreče novomešnikove prošnje i molitve pred boži prestol.

Den nove sv. meše je presrečni i veseli predvsem za novomešnika. Vej pa je to tisti težko pričaküvani dogodek, po šterom njemi je že od mladosti hrepenelo srce. Dosegeo je tisto milost, za štero je telkokrat proso pred tabernaklom bože Srce

Jezusovo. Zahvalnost njemi puni srce, da je ravno on izmed vno-
gih izvoljenec boži. Spunjavao bo najvišio službo na zemli: sam
boži Sin se bo den za dnevom po njegovih rokaj darüvao nebe-
skomi Oči. Zato pa novomešniki lejko v radosti sija oko i v
blaženosti žari srce.

Srečni so pa lejko vis sorodniki i tisti, ki so ga pripelali
do oltara Gospodovoga. Bog ve, kelko molitev so že poslali
k Bogi, da bi novomešnik desegeo svoj cio. Zdaj pa je na cili.
Njihove molitvi so ne bile zama, njihove podpore, ki so njemi
dali za časa šolanja, neso vržene v nikaj. Vsakoga, ki je pod-
pirao novomešnika, radosti na den nove meše zavest: tüdi
jes sam njemi pomagao do toga zvišenoga stana.

Po pravici so lejko vsi dobri, verni lüdje veseli, ar so dobili
pa ednoga posredüvalca med Bogom i med seov, svećenika, ki je
svoje življenje posveto drugim, da njim bo kazao pot v srečno
večnost. Ne bom pisao o potrebnosti dühovnika, povem naj
samo: brez dühovnikov bi nam ostali sedmeri stüdenci bože
milosti — sveta svestva — zapreti. Ne bom vam pravo o zvi-
šenosti dühovniškoga stana, pomislimo samo na to: niti an-
gelje nebeski nemrejo krüha i vina spremeniti v telo i krv Go-
spodovo, dühovnik pa to čini vsaki den. Ne je lejko gučati o
svetosti dühovnika, poglednimo samo to: niena stvar na
zemli je nej tak tesno združena z Bogom kak dühovnik pri
daritvi sv. meše. Če pomislimo malo, z začüdenjom odpremo
svoje düševne oči i spregovorimo: o kak velika čest i kak visika
je služba dühovnikova! Zato je nova sv. meša velko veselje
za nas vse. Radüjemo se, ka je Bog pozvao v svojo sveto službo
ravno ednoga izmed nas, brata po jeziki, sina naše domače
krajine, ki je po rodi kmečki človek kak mi. Veselimo se, ka
bo pa eden dühovnik več, ki bo zadostüvao za žalitve, ki jih
Bog trpi i tak odvraćao od nas bože kaštige, ki si jih zaslužimo.
Radüjemo se, ka bo pa eden pastir več, ki nas bo vodo k naj-
boušemi Pastiri. Zato pa idemo na novo mešo samo zato, da
pokažemo poštüvanje do mešništva, do novomešništva, da se
ž njim veselimo najvekšega dneva njegovoga življenja i da po-
kažemo hvaležnost Bogi, ki tak skrbi za naše zveličanje.

Zato pa, bratje i sestre, radi se vdeležüjte novih svetih
meš i pobožno molite: da bo novomešnik dober službenik Go-
spodov, ki bo vse življenje goro v skrbi za božo čest i zveličanje
düš.

Šče nekaj! Našo Slovensko Krajino je Bog oblagodaro s pogostimi novimi mešami. Tudi letos smo je meli štiri. Molimo, da nam jih Bog Oča dosta da, ki bodo rešavali duše. Presveto Srce Jezušovo, daj nam goreče duhovnike!

Ob sprejemu novomašnika

(Spodnja pesmica je bila deklamirana 9. julija v Črensovcih preč. g. novomašniku Danielu Halasu, ko ga je domača fara slovesno sprejela v svojo sredino. Z njim je prišel preč. g. Varga, novomašnik iz Bogojine. Isti dan je imel preč. g. Törnár novo sv. mašo v Črensovcih.)

Veliko veselje danes
naklonilo nam nebo je,
ko obhajamo radostnih
zdaj dogodkov dvoje.

K oltarju danes zjutraj
slovesno smo spremili
svečenika novega
in lepo vsi zanj molili.

In zdaj — pozdravljamo
vsi vnetega srca
v sredini naši spet
novomašnika kar dva.

Sprejmita, novoposvečenca,
skromne šopke te
in cvetlice belordeče
v radost naj Vama dehte!

Cveti beli: to lepota
Bogu je posvečenega srca
in rdeče cvetke: to ljubezen
Vajina je do Boga.

Tihomir.

Novomašniku v pozdrav!

Velik praznik je za
našo faro, našo vas
zdaj, ko — novomašnik
dragi — stopil si med nas.

V siju Ti oko žari,
srečna Ti je duša,
Kristov božji glas, šepet
Srce Ti posluša.

V naši cerkvi bodeš
stopil pred oltar
in prikazal Bogu
Najsvetejši dar.

Ko pobožno dvigneš
Hostijo presveto,
za te bomo Jezusa
mi prosili vneto.

bodeš v svete roke vzel,
Ko blesteči kelih,
vsi molili bomo,
da le Bogu bi živel.

In sedaj — pozdravljen,
novomašnik prečastiti!
kličemo tu zbrani
iz globočine duše vsi ti.

Tihomir.

Pismo ednoga očē

Prečastiti g. Klekl! Mislím, da je túdi meni dovoljeno par vrstic napisati od mojega maloga otroka, 6 letnoga sinčka po imeni Gumilar Vilmoša. Tak túdi jih prosím, naj mi ne zamerejo, ali čúдно de se vidlo tou od toga maloga dečka, šteri nas starejše vči, ka moremo nepraviti, da štoj k nam pride, naj boude boter ali prijateo kak je te nepravo. 14. marca so prišli njegov kerstni boter, ledičen a ravnoč vsi mi smo nej doma bili; tak túdi sestra Micika je bila v šoli. Bio je jedino on z 8 mejsecev starim bratom doma. Neje odbežo ino neje naj zezvo, da je tou znao, ka po tistom botrnom prihodi túdi müva prideva. Pravo je: Boter sete se doli atka i mama zdaj že prido, jas pa vam dam tečas Marijikin Ograček, šteroga müva

mava z Micikov, ka te vi čteli, ka te vi vidli, kak je tū notri lejo čtenje pa je to tūdi za vas. — Tak bi mi tūdi vsi tak mogli biti. Vzemimo si mi starejši peldo, da če štoj k nam pride, s kim ga podarimo. Naznanjam pa tūdi ka ne vživata nej Micika nej Vilmoš nikšega alkohola, tak tūdi nej müva, mamu pa več fele knige: mohorske, misijonske, Cvetje, Marijikin list, Marijikin ograçek, Novine, Slovenskoga gospodara, štero smo vse naprej plačali. Ki šcej meti to čtenje, naj pride po nje, dobi je brezplačno tak tūdi otroci lejko pride!

Srčne pozdrave njim pošlemo

Družina Gumilarova v Vidoncih.

Obajvili smo drage vole to pismo, naj posvetimo v kotiček vsake družine v Slovenskoj Krajini. Vrednik.

Dečki poganskoga naroda »Igoroti« pred sprejemom sv. Krsta.

Marijin vrtec

Vodstvo.

Marijin vrtec vodi duhovnik. On zastopa na zemlji Marijo, zato ga je treba vedno slušati ni storiti vse, kar reče. Voditelj-duhovnik si pa po potrebi izbere nekaj dečkov in deklic, ki mu pomagajo pri različnih opravilih.

Posebno delo.

Kakor so na vrtu za posebne rožice posebne gredice, tako so tudi v Marijinem vrtcu posebne gredice za one otroke, ki hočejo storiti še kaj več za Jezusa in za Marijo. Take gredice v vrtcu imenujemo **odseke**.

1. Marija hoče, da ljubijo njeni otroci Jezusa in ga pogosto prejmejo v svoje srce. Tisti otroci, ki hodijo k sv. obhajilu večkrat kot je zapovedano v pravilih, se vpišejo v **obhajilni (evharistični) odsek**. Ta odsek ima tri stopnje. V prvi stopnji so tisti, ki prejmejo sv. obhajilo vsak dan, v drugi stopnji so tisti, ki ga prejmejo trikrat na teden; v tretji pa tisti, ki ga prejmejo enkrat na teden ali vsaj vsakih štirinajst dni.

O kako lepe naredi sv. obhajilo otroške duše! Jezus neprestano biva v njih, saj je sam rekel: »Kdor je moje meso in pije moje kri, ostane v meni in jaz v njem!«

2. Drugi odsek je »angelski«. Angeli v nebesih neprestano gledajo in molijo Boga. Podobno delajo otroci v tem odseku. Večkrat na dan gredo v cerkev pred tabernakelj in tam kakor angeli molijo Jezusa. O kako jih je Jezus vesel! Gotovo prav tako, ali pa še bolj kot onih, ki so mu jih prinesle matere, da bi jih blagoslovil.

3. Dobri Marijini otroci mislijo tudi na one milijone onih nesrečnih k r i s t j a n o v n a v z h o d u, ki so se ločili od prave Kristusove cerkve in radi zanje darujejo sveto obhajilo, molitve in razne pobožnosti in zatajevanja v ta namen, da bi Bog dal ločenim kristjanom milost, da bi se kmalu zedinili s katoliško cerkvijo. Tisti, ki obljubijo, da bodo molili vsak dan en Očenaš in Zdrava Marija s pristavkom: »Sveta Devica Marija prosi za nas, sveta Ciril in Metod prosita za nas!« in darujejo včasih kaj malega v denarju, se lahko vpišujejo v **Apostolstvo sv. Cirila in Metoda** in dobijo potem še veliko odpustkov.

4. Spomnim naj ti še **misijonski odsek**. Poglej, otrok moj, tam daleč za morjem jih je še na milijone, ki ničesar ne vedo

o Jezusu in Mariji. Veliko jih je med njimi, ki trpijo kot sužnji, veliko otrok, ki so jih starši zavrgli, pa so jih potem našle in sprejele dobre redovnice. Na te revčke mislijo pred vsem oni, ki so v misijonskem odseku, in jim pomagajo s tem, da molijo vsak dan: »Sveta Marija prosí za nas in za uboge poganške otroke!« Nekateri zbirajo zanje rabljene pisemske znamke, pa tudi v denarju včasih kaj darujejo.

Marija pa ne ljubi samo dela, ampak tudi veselje nedolžnih otrok. Zato se otroci v vrtcu tudi poigrajo in razveselijo. Imajo skioptične predstave, predavanja, vprizorijo kako lepo igro in takrat povabijo še starše, da se veselijo z njimi. Poleti gredo kam na izlet ali na božjo pot.

Ali ni res lepo in prijetno v Marijinem vrtcu? Prijetno za telo in koristno za dušo.

Sestanki.

Sestanki vrtca so, če le mogoče, posebej za dečke in posebej za deklice, in sicer vsak teden ali vsaj na štirinajst dni.

Shod se vrši navadno takole:

1. Marijina pesem.

2. Pridi Sveti Duh, in Zdrava Marija ...

Z ljubim Sinom nas blagoslovi — Devica Marija.

3. Kratek nagovor voditelja.

4. Litanije Matere božje ali ena deestinka sv. rožnega venca.

5. Deklamacija.

6. Razgovor.

7. Če je bil sestanek v dvorani, gredo vsi še v cerkev počastit Jezusa.

Dober Marijin otrok se takih sestankov veseli že ves teden. Pri enem že misli, kdaj bo zopet drugi. Če je pa kdaj zadržan in ne more priti k sestanku, se mora pri voditelju opravičiti.

Slovesen sprejem.

Sprejemanci pridejo v cerkev v procesiji, pokleknejo in pozdravijo Jezusa, nato pa zapoje Marijino pesem. Temu sledi kratek nagovor.

Po nagovoru pravi voditelj: »Prišli ste semkaj, da bi bili sprejeti v Marijin vrtec.«

»Ali pa tudi res želite postati dobri Marijini otroci?«

O. »Res želimo.«

V. »Ali ljubite Marijo, svojo najboljšo Mater?«

O. »Marijo ljubimo iz vsega srca.«

V. »Ali boste natanko izpolnjevali pravila Marij. vrtca?«

O. »Bomo, z Marijino pomočjo.«

V. »Sprejemem vas v Marijin vrtec. Marija naj vas varuje in blagoslavlja na zemlji in pripelje nekoč v nebesa.«

Zdaj blagoslovi voditelj svetinjice.

V. Naša pomoč je v imenu Gospodovem.

O. Ki je ustvaril nebo in zemljo.

V. Gospod, usliši moje molitev.

O. In moje klicanje naj pride k tebi.

V. Gospod z vami.

O. In s tvojim duhom.

Molimo. Vsemogočni večni Bog, ki ne braniš podob tvojih svetih izklesovati, da se vselej, kadar jih s telesnimi očmi pogledamo, njih del in svetosti spomnimo ter jih premišljamo in posnemamo: prosimo, blago † slovi in po † sveti te podobe preblažene Device Marije, Matere Gospoda našega Jezusa Kristusa, in daj, da kdor si bo prizadeval, pred to podobo preblaženo Devico ponižno častiti in slaviti, po njenih zaslugah in njeni priprošnji prejme od tebe zdaj milost in v prihodnosti večno slavo. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Pokropi jih z blagoslovljeno vodo. Po blagoslovu se obrne k otrokom in jih nagovori:

»Sprejeli boste blagoslovljeno svetinjico, ki naj vas vedno spominja, da ste Marijini otroci.«

Voditelj da vsakemu svetinjico in govori:

»Sprejmi te Marija v svoje varstvo in pripelji te v večno življenje v imenu † Očeta in Sina in Svetega Duha. Amen.«

Otrok svetinjico pobožno poljubi. Po razdelitvi jih voditelj nagovori:

»Otroci! Marija je na poseben način postala vaša Mati. Pokažite ji, da ste in hočete biti vedno tudi vi njeni otroci in molite z vso ljubeznijo posvetilno molitev: O Gospa moja!«

Vsi: »O Gospa moja, o Mati moja, tebi se vsega darujem in da se ti vdanega skažem, ti danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega. Ker sem torej tvoj, o dobra Mati, varuj me, brani me kakor svojo last in posest. Amen.«

Na koncu zapoje himno: »V Marijinem vrtcu cveto . . .«

Po sprejemu so pete litanije Matere božje. Po končani slovesnosti se zopet uvrste v spreved, v katerem gredo novo sprejeti prvi.

Če je mogoče, je potem v dvorani Marijina akademija z igrico, petjem in deklamacijami. Dan sprejema otrok v Marijin vrtec je navadno slovesen praznik za vso župnijo.

Otrok Marijin! S tem, da si sprejet v Marijin vrtec, je postala Marija tvoja zavetnica in mati. Pod njenim varstvom bo odslej tvoje življenje. Bodi tudi ti ves njen in drži se njenih potov! Reci večkrat: »Marija, jaz sem ti daroval svoje srce; stori, da ostanem vedno tvoj!«

Pred leti je obiskal odličen uradnik svojo mater, ki se je bila že zelo postarala in je živela sama zase v preprosti podstrešni sobici. Spoštljivo ji je poljubil roko in dejal: »To je tista roka, ki me je srečno vodila skozi življenje.« — Otrok moj, okleni se z vsem srcem Marije, primi jo za roko in je ne izpusti nikoli. Ob Marijini roki boš hodil varno skozi vse nevarnosti življenja. Ko boš po dolgih letih ležal na smrtni postelji in gledal pred seboj vse svoje življenje, boš tudi ti lahko rekel: «Marijina roka me je srečno vodila skozi življenje. Upam, da me tudi zdaj ne bo zapustila, ampak me bo peljala še dalje prav do Jezusa v zlata nebesa.»

Dečki poganskega naroda »Igorot« po sprejemi sv. Krsti

Noni in Mani v gorah.

Mladostni doživljaji z Islandije. — Spisal Jón Svensson S. J.

1. Mož z gore.

(Dalje.)

Pa mati, to je pri tem ravno najbolj čudno,« reče Boga. »Resnično prihaja z najvišjega grebena. In peš hodí. Že dolgo smo ga gledali.«

»Ali je res, Boga? Otroci, vi se gotovo motite!«

»Ne, mati,« se oglasimo vsi trije ko iz enega grla. »Vsi trije smo ga videli, pa prav dobro.«

»In jaz sem bil prvi, ki sem videl, da je človek. Boga je mislila, da je konj«, zakliče zopet mali Mani z jasnim, otroškim smehom.

Mati se je smehljala in gladila navihančka po svetlih, ko svila mehkih laseh. Bil je pač njen ljubljencek.

»Ali si res videl, moj mali Mani?«

»Da, mama, prav gotovo.«

»S svojimi čudovito bistrimi očmi, seveda. Zate je to igrača!«

Mati se dvigne.

»Z vami pojdem malo ven, bom videla, ali ga tudi jaz zapazim.«

Gremo z njo ven in zavijemo okoli južnega ogla dvorišča. Nato stopimo malo v breg za poslopji. Od tu je bil odprt razgled na zapad.

Gledali smo vsi štirje gor v visoke gore, ki so stale pred nami, in ki so z najvišjimi vrhovi segale do oblakov.

Pa zdaj nismo mogli več videti črne točke. Še Mani je ni videl.

»Nabrže ste se motili, otroci, « pravi mati.

»Ne, ne, mati! Gotovo ne,« zakličemo vsi kakor za stavo. »Prej smo ga videli popolnoma različno.«

Mani je silil svoje ostre oči kar je mogel. Pa vse zastoj.

»Prej smo ga videli zginiti v razpoko,« pripomni Boga. »Bržčas bo še vedno notri. Toda gotovo pride zopet ven.«

»Dobro, pa počakajmo še malo,« reče mati.

Utihnihi smo in potem nepremično gledali na goro.

Kar plane Mani k materi in zakliče:

»Glejte, glejte, mama! Je že zopet zunaj . . . !«

In malček pokaže gor na sive skale, ki so se dvigale naravnost navzgor, približno na pol pota med vznožjem in najvišjim vrhom mogočne gore.

»Da, res, moj mali Mani,« pravi mati, »zdaj ga vidim tudi jaz.«

Zdaj smo gledali vsi štirje čudnega potnika, ki ga je bilo zdaj mogoče videti mnogo jasneje ko prej.

Nazadnje je rekla mati: »Bog ve, če ni morda nesrečni Haldor Helgason iz Borga!«

Kar spreletelo nas je po udih, ko smo slišali to ime.

»Haldor Helgason iz Borga!« je ponovila Boga. »Ali res mislite, mama, da bi utegnil biti on?«

»Kdo ve!« odvrne mati in se obrne, da bi zopet odšla v hišo. »Že več tednov živi kot begun v gorah.«

Boga odide z materjo v hišo. Midva z Manijem sva obstala zunaj.

Haldor Helgason je bil mlad mož, ki je poleti zagrešil umor in požig in je zato zbežal v skoro nedostopne gore, kjer je živel kot begun in kjer se ga oblastem kljub skrbnemu poizvedovanju ni še posrečilo dobiti.

»Strašno bi pa bilo,« pripomni bratec, »če bi to bil res Haldor.«

»Res, Mani. In jaz si skoro ne morem misliti, da bi bil on.«

»Da, žal, človeka je umoril. Pa najbrž tega ni storil sam rad.«

»Pripoveduj mi, kako je bilo!«

»Rad ti povem. — Bilo je pred nekaj tedni. Haldorja so z mnogimi drugimi povabili na ženitnino. To je bilo onkraj gore, v dolinah proti jugozapadu. Ko so bili mladi ljudje že malo vinjeni, se je spril z nekim gostom, mladim možem, ki mu je bilo ime Völund. Prišlo je do pretepa med obema. Posrečilo se je pa, da so ju ločili. Tedaj zavpije Haldor, da bo Völunda prihodnjo noč umoril. In res, hiša, v kateri je Völund spal, je v prihodnji noči pogorela. Völund sam si je rešil golo življenje. Toda neki drugi mož ga je v ognju umoril. — To je vse.«

»Ali niso Haldorja takoj zaprli v ječo?«

»Morali bi ga že. Ko pa so ga hoteli prijeti, je bil že zbežal v gore. Odtlej živi tam kot begun.«

»Zakaj ga ne privedejo z gore?«

»Že večkrat so razposlali ljudi, ki naj bi ga iskali. Prišli so mu tudi na sled. Njega samega pa doslej še niso mogli dobiti.«

»Čudno! Kje se prav za prav potika?«

»V skalnih duplinah tu gori nekje živi. Kmetje so zelo nevoljni, da še ni ujet, in počenjajo vse mogoče, da bi ga zasačili. Jemlje jim namreč ovce in jih kolje tam gori in se hrani z njih mesom. Pa saj tudi mora, če ne umrje od lakote.«

»Ne morem razumeti, da ga ne najdejo, ko vendar vedo, da je tam gori in če so mu celo že prišli na sled.«

»Že ne more biti tako lahko kakor se tebi zdi, Mani. Pravijo, da ima prijatelje, ki mu pomagajo.«

»Kako more imeti prijateljev, če je umoril človeka?«

»Ima jih pač. Baje je celo mnogo ljudi, ki ga imajo zelo radi. Je neki bil prav dober človek in le pijanost ga je zavedla do takega zločina.«

»Oh, ubogi Harold!«

»Da, Mani, strašno je, tako samemu živeti tam v gorah.«

»Kaj neki bodo z njim naredili, če ga ujamejo?«

»Če ga ujamejo, Mani, mu bo slaba predla.«

Mani me široko pogleda in reče: »Gotovo ga bodo bičali, ali ne?«

»Ne, mislim, da ne. Tukaj bičajo samo tatove.«

»Kaj pa mu bodo naredili?«

»Glavo mu bodo odsekali in jo nataknili na kol.«

»To je pa strašno!«

»Da, pa ne verjamem, da bi ga ujeli. Prijatelji ga bodo že vedeli kako opozoriti.«

»Kako se mu bo godilo pozimi, ko bo vse gore pokrival sneg in led?«

»Ej, potem bo pa hudo. Toda mislim, da ne ostane tako dolgo v diežlu.«

»Kam pa misliš da pojde?«

»Pravijo, da bo poskusil uiti s kako ladjo na Angleško in tam postati mornar. Tako so delali drugi pred njim.«

»Zakaj vprav pri Angležih?«

»Ker imajo Angleži silno veliko ladij in potrebujejo za to ljudi.«

»V katerih gorah pa pravijo, da živi zdaj?«

»Teg, Mani, ne vedo prav natančno, misljo pa, da ni daleč od tukaj.«

»Zakaj mislijo tako? Saj ga niso videli.«

»So ljudje, ki pravijo, da je bilo že večkrat videti, kako se je dvigal dim tu gori nad skalami, daleč od človeških bivališč.«

2. Nepriličen gost.

Nenadoma zakliče Mani, kažoč nakvišku proti gori:

»Glej, glej, Noni, zdaj sva ga spet našla. Prišel je že mnogo bolj dol. Glej no, prav zdaj skače sem dol čez rumeno peščeno pobočje tam gor ...«

Da, zdaj je bil prišel skrivnostni potnik mnogo bliže.

Ko je pretekel pobočje, je dospel do široke proge vresja, ki se je raztezala ob vsej gori od juga do severa.

Mož je brodil skozi cvetoče vresje in hitel naravnost dol proti pristavi.

»Zdaj je jasno, Mani, da gre k nam.«

»Ali bi ne šla rajši v hišo?« reče Mani, stopi čisto blizu k meni in me prime z levico.

Razumel sem takoj, da ga ne mika posebno, sniti se s tujcem.

»Toda Mani,« pravim jaz pomirjujoče, »saj ni tako gotovo, da je to Haldor Helgason.«

»Ampak mama misli, da bi utegnil biti.«

To je najbrž rekla v šali. »Ali misliš, da bi se Haldor upal sem priti? Saj bi ga lahko takoj ujeli.«

»Res je,« odvrne Mani.

In ostala sva zunaj in čakala skrivnostnega potnika.

Prehodil je bil že vresje in je kmalu dospel do »Tuna«, velike cvetoče, sočnozelene trate, ki se je razprostirala daleč na vse strani velike pristave.

Ob »Tunu« obstane in se ozre okoli, da bi našel kje stezo, kajti čez dobro oskrbovano trato vendar ni smel iti.

Našel jo je kmalu zunaj pri pristavskih ovčnjakih in zdaj z brzimi koraki hitel proti nam.

Moj bratec stopi čisto zraven mene. Jaz sam nisem bil popolnoma brez vsake bojazni.

Zdaj šele vidiva, da je tujec stasit mlad mož.

V rokah je imel dolgo palico z železno konico in čez ramo mu je visela na jermenu velika lovska puška.

»Noni, ali ni čudno, da hodi s palico za led zdaj sredi poletja?«

(Dalje prihodnjič).

Nove vganke

Ma — ca — ja — vi — ri — De — va — o — Ma — lj — jn
— ik — Kr — a — ic — Pr — za — si — o — n — zd — as
aj — ve — in — ni — č — as — č.

Ki pravilno sestavi te reči, dobi lepo prošnjo do Marije.

NAPIS V ŠTEVILKAH

Pod vsako številko postavi edno črko, pa dobiš lepi stavek.

2 — 16 — 8 4 — 22 — 23 — 1 — 11 18 — 16 — 5
19 — 13 — 16 — 23 — 6 — 15 — 19 — 12 — 10!

Ki oboje reši, dobi lepo čtenje.

Mlada misijonarja

(Nadaljevanje.)

»Lojzek, kaj pa bo sedaj?
Vrneva se li nazaj?
Mosta ni in ne brvi,
voda pa tako šumi...«

»Kar tako naredi, Rika,
saj nevarnost ni velika;
čevlje proč in skoči bosa
v vodo, tudi če do nosa
morda seže ti visoko,
samo dihaj prav globoko!«